

Revenirea baritonului Murzaev

(Costin Popa – 10 mai 2009)

Acum circa un an, admiram la Operă în concertul cu **Macbeth** de Verdi, un glas necunoscut până atunci, cel al rusului Sergey Murzaev. După debutul remarcabil, teatrul liric bucureștean l-a invitat, absolut firesc, și pentru premiera scenică regizată de Petrică Ionescu, care a avut loc după câteva luni. Numai că o serioasă problemă de sănătate – accident vascular cerebral, se pare – l-a atins chiar în zilele repetițiilor generale, generând puternice emoții.

Artistul a fost nevoit să se întoarcă, de urgență, în patrie. Și iată-l acum pe Sergey Murzaev din nou pe afișul Operei Naționale, spre satisfacția generală, în titlul care l-a făcut cunoscut la noi. A fost o serată dedicată dublei semnificații a datei de 9 mai, Ziua Europei, dar și Ziua Europeană a Operei. Într-un fel, a fost sărbătorită și trecerea unui an de când prima scenă lirică națională a devenit membră a Asociației Opera Europa.

Am revăzut pretențioasa montare a lui Petrică Ionescu, luxuriantă, complicată și m-am bucurat că nu au apărut semne de degradare. Se joacă (încă) dedicat și cu fervoare. Doamne ajută! Orchestra dirijată de Iurie Florea a cântat atent și cu accentuată preocupare. Echilibrul timpilor a fost exigența principală a concepției și spectacolul a curs omogen. Urmăresc întotdeauna cu maximă atenție derularea amplă, de largă respirație, a marilor ansambluri **concertato** din finalurile Grandioso și Largo ale actelor I și II și mă bucur de realizările baghetei. Aș modula în. minor doar câteva observări referitoare la calitatea nuanțării, îndeosebi în introducerea instrumentală a marii scene a somnambulismului, acum plată și mecanică. **Con espressione**, notează Verdi în partitură.

În rolul titular, Sergey Murzaev a părut de la început prudent – primele replici au evitat, parcă, adresarea directă către public – și motivul s-a dezvăluit pe parcurs. Probabil afectat de o răceală de sezon, baritonul a trebuit să facă eforturi voalate pentru a escamota o răgușeală sâcâitoare pe registrul grav, accentuată pe parcurs chiar în ariile **Pietà, rispetto, amore și Mal per me**. Dar notele centrale și înalte au sunat autoritar iar personajului i-a fost conferit un contur potrivit, eminamente tulburat, apăsător. Îl voi revedea oricând cu plăcere pe excelentul bariton rus.

Pentru Silvia Sorina Munteanu, rolul Lady Macbeth este deja emblematic. Îl susține cu dezinvoltură, parcurgând dificultățile țesăturii vocale cu nonșalanță și pricepere. Există multă coloratură dramatică în partitură dar și pasaje de lirism subtil. Mă refer îndeosebi la finalul ariei din actul al IV-lea, **Una macchia è qui tuttora**, în care imposibilul Re bemol supra-acut a fost acum lansat aproape de ideal, pe fir de voce. Remarcam și cu alt prilej ambiția sopranei de a-și rafina interpretarea. Rezultatele se văd. Față de prestații anterioare, ușor lipsite de incisivitate mi s-au părut însă intervenții normal severe, de genul **Ambizioso spirito tu sei, Macbetto** sau **Vieni t'affretta**, precum și altele asemenea. Și, deși unele fraze situate în registrul grav au fost întrucâtva insonor proiectate, acutele au sunat glorios, strălucitor și expansiv. În jurul Silviei Sorina Munteanu, voce importantă a Operei bucureștene, se pot construi proiecte repertoriale de valoare.

O mult dorită siguranță a afișat de data aceasta Marius Manea (Macduff) al cărui desen înalt din finalul ariei **Ah, la paterna mano** l-a găsit atent și aproape stăpân pe situație. Mă bucur că tenorul a ajuns la acest punct clarificator care îi împlinește apetența pentru fraza verdiană redată cu patină autentică și accent. De aici, urmează performanța!

În rolul Banquo a fost distribuit basul Sorin Drăniceanu iar în cel al lui Malcolm, promițătorul tânăr tenor Liviu Indricău. Aștept s-o aud pe excelenta și prezentabila mezzosoprană Antonela Bârnat în roluri mai ofertante din repertoriul teatrului, nu numai în... Doamna de companie a Lady-ei Macbeth.

Pentru corul pregătit de maestrul Stelian Olariu, numai de bine